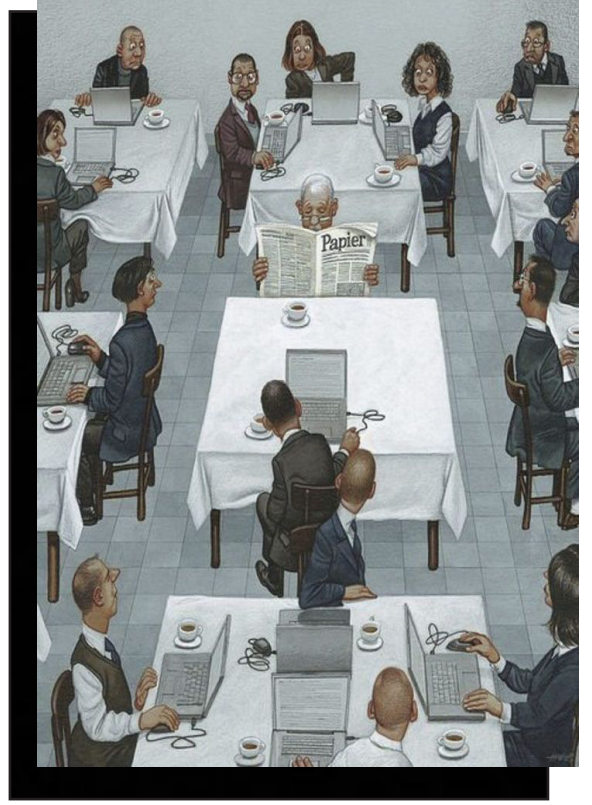

AHSEN NAZ AYDIN

Küçüklüğümüzde bize ilk öğretilen şeylerden biri farklılıklara saygı duymak, her insanı olduğu gibi kabul etmektir. Büyüdükçe fark ettim ki aslında en başta bunları bize öğretmeye çalışan yetişkinlerin öğrenmesi gerekiyor kendi gibi olmayana da saygı duyabilmeyi, sevmeyi.

Kuşak çatışması adı altında alt ve üst nesiller birbirleriyle kavgalı. Birileri birilerinden sırf kendinden farklı bir siyasi görüşü savunuyor diye nefret ediyor daha karşısındakinin ismini, hikayesini, karakterini, hayallerini, hiçbir şeyini bilmeden. Bazen sadece kıyafetine bakarak ne kadar çabuk karar veriyoruz kimin ne kadar kültürlü ya da yobaz olduğuna. Kafamızda sadece bizden öncekilerden öğrendiğimiz genel geçer birtakım yargılarla hayatımıza devam ediyoruz ama aslında biz bile ne yaptığımızın farkında değiliz. Lafa gelince herkesin istediğini yapabileceğinden, din özgürlüğünden, vicdan özgürlüğünden, herkesin hayatının kendine olduğundan, isteyen istediği şeyi giyebileceğinden bahsediyoruz ama biri toplum denen yapının içerisine yerleşmiş kalıplarda kendimizi koyduğumuz yerin dışında bir şey yaptığında onu hemen eleştirmeyi, ötekileştirmeyi kendimize hak olarak görmekten de geri kalmıyoruz. Üstelik bunu yaparken bile hala özgürlükleri savunma ikiye yüz lüğünü gösterebiliyoruz. Oysaki biz o özgürlükleri sadece kendimiz için istiyoruz. Küçük yaşlardayken farklı bir şeyler gördükçe ilgisi artan, heyecanlanan, mutlu olan insanın büyüdüğü farklılıklara olan bu ilgisinin azalması ve yerine tam tersi duyguları bırakması sizce de çok tuhaf değil mi? Bize ne oluyor da yaş ilerledikçe bu hale geliyoruz? Sanırım sadece ne gördüysek onu taklit ediyoruz. Bizim gibi olmayan insanlara karşı olan bu davranışlarımız nereye kadar böyle gidecek bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa o da bunun insanlara ve topluma zarar verdiği ve farklı kutuplardaki insanları birbirinden çok daha uzaklara itip zaten sayıları bir hayli fazla olan nesilden nesile aktarılan yaraları, kinleri daha da artırdığı. Umarım bir gün bütün farklılıklarımıza, görüş ayrılıklarımıza rağmen birbirimizi kucaklamayı becerebiliriz ve toplumu toplum yapanın zaten bütün farklılıklara rağmen ortak, ulusal ve manevi de-

ğerler altında toplanabilmek olduğunu anlarız.

AYSU ARICI

YAZISI

Ceketini çıkardı. Çoktan kurumuş olan gözyaşlarını elinin tersiyle yokladı. Gözleri ve burnu kızarmıştı. Anında beynine birkaç gündür her boş ve çoğu meşgul zamanında olduğu gibi birtakım soru ve düşünceler akın etmişti. (//aralarından {tutup}) Yakalayabildiği birkaç soru diğerlerine baskınlık kurup aklını ele geçirmişti: Başarısız bir insan mıydı? Toplumun isteklerine ve yargılayıcı kurallarına davranışlarıyla karşı çıkmak ve kendi kalemiyle üzerine keskin bir çizik atıp hayallerini gerçekleştirmekle kötü bir şey mi yapmıştı? Hiç sanmıyordu! Bu toplumun bir üyesi olarak kendi düşüncelerinin de değerli olduğuna inanıyordu. Küçüklüğünden beri ailesi ve çevresindekilerin çizdiği yoldan dikkatle ilerlemişti, ta ki yaşamdan keyif alamadığını fark ettiği zamana kadar. Yirmi bir yıllık yaşamına hukuk fakültesini yarıda bırakıp sanata yönelerek devam etme kararı almış, ona şu zamana kadar iyi davranan birçok insanın yavaş yavaş değişmesini, ondan uzaklaşmasını izlemişti. Belki de bunlar, yıllarca toplumun düşüncelerine ayak uydurmaya çalışmasının cezasıydı. Artık özgür hissediyordu. Ancak içindeki bir ses hep yanlış bir karar verdiğini, bundan bir an önce vazgeçmesi gerektiğini fısıldıyordu, belki de hâlâ tam anlamıyla değişememişti. Aniden düşünceleri ablasına kaydı, küçüklerken ne kadar da güçlü bir karakteri vardı. Şimdi büyümüş ve birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Ablasının herkesin nasıl gözdesi olduğunu hatırladı, ailesinin dediklerine uyan sakın ve itaatkâr bir kıza dönüşmüştü. Kendisi de ablası gibi tüm bunlara uyum sağlayabilmek için hep çevresindeki insanların önerilerine kulak asarak hareket etmişti.

Ama hep diğer insanların bıraktığı ayak izlerine basarak ilerleyemezdi. Bu onu sadece kendi iradesi dışında, daha önce çoktan varılmış bir noktaya götürürdü, kendi kaderi üzerinde söz sahibi olamazdı. Topluma ve toplumun bu yazılı olmayan kurallarına uymayı reddediyordu.

Önündeki tuvale kırmızıyla yazdığı tüm o korkuların üzerine kocaman, siyah bir çizik attı. Derin bir nefes aldı ve uzun süredir aklına takılmış olan şiirin anlamını yeni kavıyor olduğunu fark edip kısık bir sesle söyledi:

Ah, evet...

Yalnız kalmaktan çok daha kötü şeyler var
Ama bunu fark etmek genellikle on yıllar alır

Ve çoğu zaman
Bunun farkına varınca
Her şey için çok geç olur
Ve hiçbir şey
Geç kalmaktan daha kötü değildir.

Aysu Arıcı